

Arrest

nr. 231 445 van 20 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. DE MEYER
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 augustus 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat L. DE MEYER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een etnische Fars en Iraans staatsburger geboren in Isfahan (Iran). Op 22 oktober 1991 vroeg u in België om internationale bescherming. Op 16 november 1993 nam het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing daar uw relaas niet geloofwaardig werd geacht. Op 17 augustus 1994 werd u door de Vaste Beroepscommissie erkend als vluchteling. In 2019 ontving het Commissariaat-generaal informatie vanuit de FOD Binnenlandse Zaken waaruit bleek dat u herhaaldelijk - op 19/03/2011, 18/03/2012 en op 21/11/2015 op legale wijze tijdelijk terug gekeerd bent naar Iran in het bezit van een

Iraans paspoort dat u werd uitgereikt door de Iraanse ambassade in Brussel. Ten gevolge hiervan besloot het Commissariaat-generaal over te gaan tot intrekking van uw status.

B. Motivering

In het kader van voornoemde nieuwe elementen blijkt dat er redenen zijn om de geldigheid van uw vluchtelingenstatus te heroverwegen. Om u de gelegenheid te bieden mondeling te reageren op deze nieuwe informatie en redenen aan te halen tot het behoud van uw status, riep het Commissariaat-generaal u op voor een persoonlijk onderhoud op 18 juni 2019. Deze oproepingsbrief werd aan u betekend via een ter post aangetekende zending op het laatste adres vermeld in het Rijksregister conform artikel 57/6/7 § 3 van de Vreemdelingenwet (zie uittreksel Rijksregister administratief dossier).

U kwam evenwel niet opdagen op uw persoonlijk onderhoud. Evenmin deelde u een geldige reden mee waarom u geen gevolg gaf aan de oproepingsbrief binnen de 15 dagen volgend op de datum van dit onderhoud, noch maakte u schriftelijk en binnen dezelfde termijn de redenen over waarom uw status moet worden behouden. U heeft bijgevolg nagelaten uw medewerking te verlenen bij het onderzoek naar de nieuwe elementen met betrekking tot het al dan niet behouden van uw vluchtelingenstatus.

Aangezien u niet inging op de uitnodiging van de Commissaris-generaal heeft het Commissariaat-generaal uw actuele nood aan internationale bescherming inhoudelijk beoordeeld op basis van de elementen in het administratieve dossier en dit overeenkomstig artikel 57/6/7 §4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier blijkt ontegensprekelijk dat u op 6 april 2010 een Iraans paspoort ontving van de Iraanse ambassade in Brussel en dat u in maart 2011, maart 2012 en in november 2015 op legale wijze tijdelijk terugkeerde naar Iran. Het feit dat u zich voor een paspoort wendde tot uw autoriteiten en vervolgens ook daadwerkelijk en legaal terugreisde naar het land dat u ontvlucht zou zijn uit angst voor uw autoriteiten, is geenszins verenigbaar met de door u doorheen uw asielprocedure beweerde ernstige vrees voor diezelfde Iraanse autoriteiten. Integendeel, uw persoonlijk handelen ondermijnt actueel op fundamentele wijze de geloofwaardigheid en/of ernst van de door u steeds voorgehouden vrees. Om dezelfde redenen kan er in uw hoofde evenmin sprake zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tot slot kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is, voor wat Iran betreft, gelet op de afwezigheid van enige internationale informatie dat er in Iran een gewapend conflict zou zijn, van mening dat er geen indicaties zijn dat er voor burgers in Iran actueel een reëel risico zou bestaan om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken.

Bijlage bij de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus van A. H. R. (...).

Naam, voornaam: A., M. (...)

Geboorteplaats: Esfahan

Geboortedatum: 10/09/1986

Nationaliteit: Iran"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van "de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de hoorplicht, verzoekers rechten van verdediging, de zorgvuldigheidsverplichting en de motiveringsplicht". Tevens meent verzoekende partij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007,

nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. Waar verzoekende partij zich beroept op de schending van de hoorplicht en haar rechten van verdediging, en aanvoert dat zij geen gevolg kon geven aan de uitnodiging tot het persoonlijk onderhoud van 18 juni 2019 omwille van medische reden, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoekende partij door verwerende partij op correcte wijze werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud tijdens hetwelk zij de redenen kon voorleggen waarom haar vluchtelingenstatus moest worden behouden. Immers werd de oproeping voor het persoonlijk onderhoud overeenkomstig artikel 57/6/7, § 3 van de Vreemdelingenwet bij aangetekende zending verstuurd naar het laatst vermelde adres in het Rijksregister, zijnde Coupure 359 te Gent (administratief dossier, stuk 5). Uit de inhoud van het administratief dossier blijkt verder niet dat de commissaris-generaal door verzoekende partij werd ingelicht van een eventuele effectieve woonplaats op een ander adres.

De Raad duidt er verder op dat artikel 57/6/7, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat indien de betrokkene zich niet aanmeldt op de voor het persoonlijk onderhoud vastgelegde datum, hij binnen de vijftien dagen na de vastgestelde datum van het persoonlijk onderhoud schriftelijk een geldige reden voor zijn afwezigheid dient over te zenden aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. *In casu* werd verzoekende partij opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op 18 juni 2019, waardoor 3 juli 2019 de laatste dag betrof waarop verzoekende partij schriftelijk een geldige reden voor haar afwezigheid kon verzenden aan de commissaris-generaal. Verzoekende partij heeft dit evenwel nagelaten. Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat de raadsman van verzoekende partij op 13 juni 2019 een medisch attest d.d. 12 juni 2019 aangaande de onmogelijkheid van verzoekende partij om aanwezig te zijn op dit persoonlijk onderhoud aan verwerende partij had overgemaakt, en desbetreffend verwijst naar bijlage 2 van het verzoekschrift, stelt de Raad vast dat verzoekende partij geen enkel bewijs bijbrengt dat dit medisch attest d.d. 12 juni 2019 en het begeleidend schrijven van haar raadsman (bijlage 2 van het verzoekschrift) effectief werden overgemaakt aan verwerende partij.

De Raad wijst er vervolgens op dat overeenkomstig artikel 57/6/7, § 4, derde lid van de Vreemdelingenwet de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing kan nemen op grond van de elementen van het dossier als de betrokkene nalaat een geldige reden voor te leggen binnen de vijftien dagen na de in de oproeping vastgesteld datum. Verwerende partij kon dan ook overgaan tot de intrekking van de vluchtelingenstatus zonder verzoekende partij voorafgaandelijk te horen.

2.2.3. De Raad stelt vast dat de vluchtelingenstatus van verzoekende partij werd ingetrokken overeenkomstig artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet stelt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de vluchtelingenstatus in: (...) 2° ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd erkend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.”*

In casu werd verzoekende partij de vluchtelingenstatus ingetrokken omdat haar persoonlijk gedrag na de toekenning van de vluchtelingenstatus – zij verzocht op 22 oktober 1991 om internationale bescherming en werd op 17 augustus 1994 door de Vaste Beroepscommissie erkend als vluchteling – erop wijst dat zij geen vervolging vreest. Meer bepaald wordt er door verwerende partij op gewezen dat uit het administratief dossier ontegensprekelijk blijkt dat verzoekende partij op 6 april 2010 een Iraans paspoort ontving van de Iraanse ambassade in Brussel en dat zij in maart 2011, maart 2012 en in november 2015 op legale wijze tijdelijk terugkeerde naar Iran. Verwerende partij maakt vervolgens de terechte opmerking dat het feit dat verzoekende partij zich voor een paspoort wendde tot haar autoriteiten en vervolgens ook daadwerkelijk en legaal terugreisde naar het land dat zij ontvlucht zou zijn

uit angst voor haar autoriteiten, geenszins verenigbaar is met de door haar doorheen haar asielpcedure beweerde ernstige vrees voor diezelfde Iraanse autoriteiten.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen elementen aanbrengt die van aard zijn desbetreffende motivering in een ander daglicht te stellen.

2.2.4.1. Verzoekende partij voert in haar verzoekschrift aan dat zij een zware emotionele periode achter de rug heeft en dat zij te kampen heeft met ernstige lichamelijke en psychische problemen. Zij wijst erop dat zij begin jaren 2000 officieel erkend werd als persoon met een handicap en voegt desbetreffend als bijlage bij haar verzoekschrift een attest van de FOD Sociale Zekerheid (bijlage 3 van het verzoekschrift). Tevens bemerkt zij dat tussen 2011 en 2015 haar ouders en oudste broer in Iran zijn overleden. Verzoekende partij meent dat *“de noodzakelijke terugkeren van verzoeker naar zijn land van herkomst (...) dan ook dienen gekaderd te worden in voormelde geschetste omstandigheden”*.

2.2.4.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij met bovenstaande opmerkingen op geen enkele manier het absoluut noodzakelijk karakter van haar terugkeer naar Iran aantoonde. Dat zij zich in een zware emotionele periode bevond en te kampen heeft met gezondheidsproblemen, kan geenszins volstaan om te verklaren waarom verzoekende partij, die Iran zou zijn ontvlucht uit angst voor haar autoriteiten, zich voor een paspoort wendde tot diezelfde autoriteiten en vervolgens ook daadwerkelijk en legaal terugreisde naar het land waarvan zij de autoriteiten vreest.

2.2.5.1. Verzoekende partij onderstreept verder nog dat zij *“er voorafgaandelijk in België en tijdens zijn verblijf in Iran er alles aan gedaan heeft om niet in het vizier te komen van de Iraanse autoriteiten”*. Verzoekende partij stelt dat zij *“in België gedurende lange tijd politieke oppositie (heeft) blijven voeren door zijn vele contacten met Iraanse studenten, deelname aan acties,...”*, doch, *“door zijn leeftijd en gezondheid wordt hij nu eenmaal gedwongen om het rustiger aan te doen (ook wat zijn politieke activiteiten betreft), wat automatisch betekent dat hij sowieso niet in de schijnwerper van de Iraanse autoriteiten kwam/komt en het risico op vervolging bij een terugkeer naar Iran uiterst miniem was/is”*. Ook tijdens haar verblijven in Iran heeft zij er *“alles aan gedaan om geen confrontatie met de Iraanse autoriteiten te zoeken en er al zeker niet op politiek vlak actief te zijn”*.

2.2.5.2. De Raad is evenwel van oordeel dat de vaststelling dat verzoekende partij zich wendde tot haar autoriteiten voor een paspoort en vervolgens ook tot driemaal toe, in maart 2011, maart 2012 en november 2015, daadwerkelijk en legaal terugreisde naar het land dat zij ontvlucht zou zijn uit angst voor haar autoriteiten, en dit terwijl zij nochtans in haar verzoekschrift beweert dat zij in België nog gedurende lange tijd politieke oppositie zou hebben gevoerd, dat zij zich ervan bewust was dat zij zich gedeisd diende te houden tijdens haar verblijf in Iran en dat zij dan ook alles deed om niet in het vizier te komen van de Iraanse autoriteiten, waardoor zij duidelijk aangeeft dat er wel degelijk nog steeds een risico verbonden zou zijn geweest aan haar terugkeer naar Iran, actueel op fundamentele wijze de geloofwaardigheid en/of ernst van de door haar steeds voorgehouden vrees ondermijnt.

2.2.6. De Raad besluit dat uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekende partij geen afdoende redenen aanbrengt die het behoud van haar vluchtelingenstatus zouden kunnen rechtvaardigen.

2.2.7. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal met recht kon besluiten tot de intrekking van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 57/6, § 1, eerste lid, 6° juncto artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet.

2.2.8. In zoverre verzoekende partij zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekende partij maakte immers doorheen haar verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Iran zou hebben gekend of zal kennen.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoekende partij in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Iran actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoekende partij geen

zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier. Wat betreft het gegeven dat verzoekende partij niet werd gehoord op het Commissariaat-generaal, verwijst de Raad naar zijn uiteenzetting in punt 2.2.2. De commissaris-generaal heeft de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De intrekking van de vluchtelingenstatus wordt bevestigd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT